

تأثیر بسته شدن مکاتب بر...

«ص ۳»

زنان افغانستان در بند قوانین...

«ص ۲»

مهلت دو ماهه‌ای طالبان برای توقف نشرات تصویری تلویزیون‌ها در افغانستان

«صفحه ۳»

خلیله علی، همسر محمد علی کلی وارد کابل شد

این ورزشگاه با مساحت ۸۰۰ جریب زمین در منطقه قرغه در شمال غرب ولایت کابل به افتتاح کند.

ریاست عمومی تربیت بدنی و ورزش افغانستان تحت کنترل گروه طالبان با نشر اعلامیه‌ی در اکس گفته است که «خلیله علی»، همسر محمد علی کلی، وارد کابل شده است. به گفته این ریاست، خلیله علی روز پنج‌شنبه، ۳ عقرب، وارد کابل شده و قرار است ورزشگاهی به نام «پیروزی» و انجمن ورزشی به نام «محمد علی کلی» را در کابل افتتاح کند.

شکر دخت جعفری برنده جایزه نوآوری بریتانیا شد

شکر دخت جعفری، نخستین فزیک‌دان طبی زن افغانستان، با دریافت لوح بنفش «نوآوری» بریتانیا در دانشگاه پورتسموت، دستاورد جدیدی را از آن خود نموده است. جعفری، در صفحه‌ای اجتماعی فیسبوکش، از دریافت این جایزه خرسندی خود را ابراز نموده است. او با مدیریت شرکت «TrueInvivo» بر تلاش‌های خود در زمینه تکنولوژی پزشکی و درمان سرطان بیان نموده و این تقدیرها را به عنوان مشوقی برای ادامه نوآوری‌هایش عنوان می‌کند. او پنج ماه پیش نیز به عنوان «مبتکر سال» بریتانیا شناخته شده و جایزه «دینامیک-۲۰۲۴» را به خاطر اختراع دوزسنج پرتودرمانی سرطان دریافت کرده بود. شکر دخت با تلاش‌هایش در عرصه علم، به عنوان یک الگو برای جوانان افغانستان، به ویژه برای زنان و دختران کوشش دارد تا مرزهای نوآوری را جابه‌جا کند.

آپارتاید جنسیتی برای توصیف وضعیت آنها استفاده کند، ۶۰ درصد آنان موافق بودند.

یک نظرسنجی دیگر نشان داد که ۲۱۰۰۳۸ درصد از زن گفته‌اند که ممنوعیت طالبان علیه آنها برای توزیع کمک‌های بشردوستانه، بر آنها تأثیر منفی گذاشته است.

یکی از پژوهش‌ها در مورد ازدواج کودکان نشان داد که ۶۹ درصد از زنان گفتند که دختری را می‌شناسند که از زمان به قدرت رسیدن طالبان در «سن نامناسب» ازدواج کرده است. فعالان به طور فزاینده‌ای خوشبین می‌شوند که سازمان ملل متحد آپارتاید جنسیتی در افغانستان را در هفته‌های آینده به رسمیت می‌شناسد، چنانچه جلسات مجمع عمومی جریان دارد. اگرچه در مورد اینکه این در نهایت چه چیزی به دست خواهد آمد، و اینکه آیا ممکن است تأثیر منفی در زمینه‌هایی مانند سطوح کمک به افغانستان داشته باشد یا خیر نیز تردید وجود دارد، سمر آن را به عنوان یک شناخت حیاتی و اولین گام به سوی اقدام مشخص می‌داند.

«ما باید آنچه را که در حال وقوع است جرم انگاری کنیم تا اقدامات طالبان را نتوان نادیده گرفت یا به عنوان چیزی فرهنگی یا مذهبی جلوه داد. محکوم کردن کافی نیست؛ این باید در کتاب‌های قانون باشد. باید به معافیت از مجازات پایان داد.»

منبع: The Guardian

زنان افغان مبارزه می‌کنند

تا طالبان را برای آپارتاید جنسیتی پاسخگو سازند

صافی می‌گوید، علاوه بر کمپاین برای مدون کردن آپارتاید جنسیتی تحت قوانین بین‌المللی، اطلاعات او به سایر تلاش‌ها برای پاسخگو کردن طالبان از طریق دادگاه کیفری بین‌المللی و دادگاه بین‌المللی عدالت کمک می‌کند.

در ماه جنوری، پروژه بشنو از بیش از ۳۶۰۰ زن از ۱۹ ولایت در سراسر افغانستان پرسید که آیا آنها باورمند هستند که تحت سیستم آپارتاید جنسیتی زندگی می‌کنند یا خیر. از میان زنانی که شرکت کردند، این نظرسنجی نشان داد که ۶۷ درصد موافق بودند که محدودیت‌هایی که تحت آن زندگی می‌کردند «سرکوب سیستماتیک» زنان و دختران بود. وقتی از آنها پرسیده شد که آیا آنها می‌خواهند سازمان ملل از اصطلاح

«آنچه سخت‌تر نادیده گرفته می‌شود، داده‌ها و شواهدی از تأثیر حاکمیت طالبان بر زنان در داخل افغانستان است، بنابراین این چیزی است که ما روی تلاش برای به دست آوردن آن تمرکز می‌کنیم.»

پروژه بشنو صافی، یک پلتفرم دیجیتال که داده‌های هزاران زن افغان را از سراسر کشور از طریق سروی‌های تلفنی و مصاحبه‌های حضوری جمع‌آوری می‌کند، به طرح‌های دیگری می‌پیوندد که توسط افغان‌های ساکن در تبعید راه‌اندازی شده و تلاش می‌کنند تا شواهد کلیدی را برای حمایت از تلاش‌های خود برای به رسمیت شناختن سیاست‌های طالبان به عنوان جنایت علیه بشریت تهیه کنند.

به حقوق زنان انجام نشده است، بنابراین به زنان افغان مانده است که عمل کنند.»

مریم صافی رئیس موسسه تحقیقات پالیسی و مطالعات توسعه می‌گوید: «نادیده گرفتن زنان افغان در تبعید برای سیاست‌گذاران و تصمیم‌گیرندگان بین‌المللی شده است.» با این حال، در حالی که صدای زنان و دختران در داخل افغانستان تا حد زیادی خاموش شده است، فعالان زن ساکن در تبعید، که خواستار اقدام برای پایان دادن به معافیت از مجازات رژیم طالبان بوده‌اند، می‌گویند که به طور فزاینده‌ای در سیاست‌گذاری بین‌المللی و محافل دیپلماتیک نادیده گرفته شده‌اند و واقعیت زندگی زنان افغان را به درستی نشان نمی‌دهند.

اتفاق می‌افتد.»

از زمانی که طالبان در آگست قدرت را به دست گرفتند، بیش از ۲۰۲۱ ۰۸ فرمان برای محدود کردن زندگی زنان و دختران صادر کرده‌اند. آنها دختران را از رفتن به مکتب متوسطه منع کرده‌اند، زنان را از تقریباً همه اشکال شغلی دارای معاش، دسترسی به سیستم قضایی یا قدم زدن در پارک‌های عمومی منع کرده‌اند.

آنها تصریح کرده‌اند که زنان باید همیشه بیرون از خانه کاملاً پوشیده باشند و صدای آنها در ملاعام شنیده نشود. اکنون زنان به دلیل جرایمی مانند زنا قابل سنگسار اند.

سمر می‌گوید: «هیچ اقدام یا محکومیتی از سوی جامعه بین‌المللی برای جلوگیری از تجاوز

هنگامی که سیما سمر و سایر زنان افغان در دهه ۱۹۹۰ اصطلاح «آپارتاید جنسیتی» را برای توصیف ستم سیستماتیک که زنان و دختران تحت حاکمیت طالبان با آن روبه‌رو می‌شوند، به کار بردند، هرگز تصور نمی‌کرد که این اصطلاح تبدیل به یک سلاح کلیدی در مبارزه برای پاسخگو قرار دادن رژیم طالبان بخاطر جنایات اش دو دهه بعد در دومین دور حاکمیت این گروه شود.

سمر که به عنوان وزیر امور زنان پس از سقوط طالبان در ۲۰۰۱، خدمت می‌کرد، و حالا در تبعید به سر می‌برد، می‌گوید: «زمانی که اولین رژیم طالبان سقوط کرد، این ایده که ما یک بار دیگر شاهد آزار، انزوا، سرکوب و تفکیک سیستماتیک نیمی از جمعیت افغانستان بر اساس جنسیت شان خواهیم بود، غیرممکن به نظر می‌رسید. اما اکنون، در سال ۲۰۲۴، دوباره اتفاق می‌افتد و این بار ما باید راهی برای مبارزه برای عدالت پیدا کنیم.»

در پایان ۲۰۲۳، کارزاری به منظور به رسمیت شناختن آپارتاید جنسیتی در افغانستان توسط سازمان ملل متحد به عنوان جنایت علیه بشریت، آغاز شد، بخشی از تلاش‌های زنان افغان ساکن خارج از کشور برای وادار ساختن جامعه بین‌المللی در زمینه متوقف ساختن حملات طالبان بالای زنان. سیما سمر می‌گوید: «آپارتاید نژادی طبق قوانین بین‌المللی از سال ۱۹۷۳ جنایت علیه بشریت است. کلمه «نژاد» را با «جنسیت» عوض کنید و این همان چیزی است که برای زنان و دختران افغان

شماری از زنان معترض عضو «جنبش شنبه‌های ارغوانی»، طی یک بیانیه‌ای در صفحه‌ای اجتماعی اکسپس، روز شنبه ۵ عقرب، وضعیت حقوق و آزادی‌های زنان و دختران در تحت حاکمیت گروه طالبان را به شدت محکوم نموده‌اند.

آنان می‌گویند که طی سه سال گذشته، سیاست‌های «ظالمانه» گروه طالبان باعث گردیده‌است که افغانستان به زندانی برای زنان و دختران مبدل گردد.

این جنبش همچنین بیان می‌دارد که محدودیت‌های گروه طالبان به ویژه بر آموزش،

زنان افغانستان در بند قوانین سخت‌گیرانه طالبان

کرده و تبعیض جنسی را تشدید می‌کند. زنان که از قانون این گروه سرپیچی کنند، با مجازات‌های سختی روبرو خواهند شد.

«جنبش شنبه‌های ارغوانی» همچنین تصریح می‌کند که دسترسی به خدمات مراقبت‌های صحتی در سه سال که این گروه حاکمیت نمودند؛ به شدت کاهش پیدا کرده و بسیاری از کارمندان زن در این بخش، اخراج شده‌اند. این وضعیت نه تنها سلامت جسمی، بلکه بر آنان مشکلات روحی و روانی را نیز به بار آورده‌است.

تحصیل و کار دختران و زنان تأثیرات منفی گذاشته و میلیون‌ها دختر از فرصت یادگیری محروم شده‌اند. این محرومیت‌ها نه تنها حقوق زنان را نقض می‌کند، بلکه مانع اشتراک آنان در جامعه و توسعه اقتصادی کشور نیز می‌شود.

زنان معترض همچنین به محدودیت‌های شدیدی که با تصویب قانون جدید گروه طالبان وضع گردیده؛ مثل نحوه لباس پوشیدن زنان و بلند شدن صدای آنان در بین اجتماع اشاره کرده و می‌گویند که این مقررات فضای ترس و وحشت را در بین آنان ایجاد

تأثیر بسته شدن مکاتب بر ازدواج دختران در افغانستان

بسته شدن مکاتب دخترانه به روی دختران بالاتر از صنف شش در افغانستان، نه تنها بر تحصیل دختران تأثیر گذاشته بلکه پیامدهای عمیق تری بر روی جامعه و فرهنگ افغانستان، به ویژه در زمینه ازدواج دختران داشته است.

بسته شدن مکاتب به معنی قطع دسترسی دختران به آموزش، پرورش و توسعه مهارت‌های ضروری است که این وضعیت باعث افزایش میزان بی‌سوادی در افغانستان خواهد شد.

با توجه به محدودیت‌های آموزشی، تعدادی از خانواده‌ها به‌خصوص در مناطق روستایی، به این دیدگاه هستند که باید دختران خود را زودتر به ازدواج بدهند. این فرهنگ که دختران باید برای در امان ماندن از آوارگی و تهدیدات اجتماعی هر چه سریع‌تر ازدواج کنند، باعث شده که ازدواج‌های زود هنگام در میان دختران افزایش یابد.

بر اساس گزارش‌ها، ازدواج زود هنگام به یک روند نگران‌کننده تبدیل شده است. بسیاری از خانواده‌ها معتقدند که ازدواج، تنها راه حفظ آبرو و کاهش خطرات جامعه برای دختران

نخواهند بود. نهاد‌های محلی، پیگیر حمایت از حقوق دختران و فراهم‌سازی مجدد دسترسی به تحصیل و آموزش در افغانستان باشند. ۱۱۳۲ روز از بسته شدن مکاتب دخترانه به روی دختران بالاتر از صنف شش در افغانستان می‌گذرد اما تا اکنون با تلاش‌های زیاد ملی و بین‌المللی، قانون ممنوعیت تحصیل دختران بر طرف نشده است.

آگاهان به این باور هستند که ممنوعیت رفتن دختران به مکتب در افغانستان پیامدهای جدی و گسترده‌ای بر فرهنگ و جامعه افغانستان دارد. افزایش ازدواج‌های زودهنگام و بی‌سوادی دختران، تنها جلوه‌ای از تبعات این تصمیم است. به همین دلیل ضروری است که سازمان‌های بین‌المللی و

است. این امر نه تنها به سلامتی و آینده‌ی دختران آسیب می‌زند بلکه جلوه‌ای از نقض حقوق بشر محسوب می‌شود. در همین حال، عدم تحصیل دختران و افزایش ازدواج‌های زودهنگام، به اقتصاد خانواده و جامعه آسیب جدی می‌زند. دخترانی که مجبور به ترک تحصیل می‌شوند، قادر به اشتغال و تامین مالی خانواده

آنتونیو گوترش:

۹۰ فرمان محدودکننده طالبان

علیه زنان افغان

تأفلاً، ۱۱۳۲ روز از بسته ماندن مکاتب دخترانه و بیش از ۶۷۰ روز از بسته بودن دانشگاه‌ها به روی زنان و دختران در کشور می‌گذرد.

هم‌زمان با بازگشت مهاجران از کشورهای همسایه، گوترش اشاره کرد که ۴۹ درصد از این زنان و دختران از پاکستان برگشته‌اند و با چالش‌های جدی در زمینه‌ی سلامت و معیشت مواجه هستند. وضعیت جاری افغانستان تأثیرات منفی عمیقی بر سلامتی و زنده‌گی این زنان گذاشته است.

آنتونیو گوترش، سرمنشی عمومی ملل متحد، در گزارشی جدیدش به شورای امنیت، وضعیت زنان و دختران افغانستان را بحرانی عنوان کرده است.

گوترش بیان نمود که در سه سال که گروه طالبان حاکمیت را روی دست داشتند، این گروه بیش از ۹۰ فرمان محدودکننده علیه زنان و دختران در افغانستان صادر کرده و دختران بالای ۱۲ سال هنوز از دسترسی به مکاتب و دانشگاه‌ها همچنان محروم هستند.

مهلت دو ماهه‌ای طالبان برای توقف

نشرات تصویری تلویزیون‌ها در افغانستان

این در حالی است چند روز پیش در پی دستور اداره محلی بادغیس مبنی بر «ممنوع بودن نشر تصاویر زنده‌جان»، فعالیت تلویزیون‌های این ولایت متوقف شد و در چندین ولایت دیگر از جمله قندهار، هلمند و تخار، به گونه رسمی دستور ممنوعیت نشر تصاویر زنده‌ها صادر شده بود.

ملا هبت‌الله آخندزاده رهبر طالبان توشیح شد، ذکر شده است که محتسبان می‌توانند مانع نشر مطالبی شوند که عکس‌های زنده‌جان‌ها در آن باشد و اکنون این قانون در حال اجرایی شدن است. این اقدامات طالبان در برابر رسانه‌ها با واکنش‌های زیاد خبرنگاران، نهاد‌های حامی رسانه‌ها و آزادی

گزارش‌ها حاکی از آن است که طالبان برای مسوولان تلویزیون‌های خصوصی در افغانستان مهلت دو ماهه‌ای ارائه داده‌اند تا تمام محتویات نشراتی خود را به رسانه‌های صوتی تبدیل کنند. طبق اطلاعات به‌دست‌آمده، نشست‌ی میان مقام‌های ارشد طالبان و مسوولان رسانه‌ها در قندهار برگزار شده که در آن موضوع پخش تصاویر موجودات زنده مورد بحث و بررسی قرار گرفته است.

مقامات طالبان در این جلسه خواستار تغییرات اساسی در شیوه‌های انتشار اخبار شده و به مسوولان رسانه‌ها گفته اند که در صورت عدم رعایت این دستور، باید فعالیت‌های رسانه‌ای خود را متوقف کنند. بر اساس ماده هفدهم قانون امر به

خلیله علی، همسر محمد علی...

حمایت بنیاد محمدعلی کلی بنا شده است. و خلیله علی در سال ۲۰۲۱ میلادی پیش از سقوط نظام جمهوری نیز به کابل آمده بود تا از روند پیشرفت این پروژه نظارت کند.

خانم علی بعد از تسلط دوباره طالبان در افغانستان از سیاست‌های گروه طالبان در قبال زنان به ویژه ممنوعیت آموزش و ورزش زنان و دختران، انتقاد کرده بود.

محمد علی کلی بوکسور حرفه‌ای سنگین‌وزن آمریکایی بود که به عنوان برترین مشت‌زن تاریخ بوکس در این وزن و نیز یکی از مهم‌ترین و برترین شخصیت‌های ورزشی قرن بیستم شناخته می‌شود.

او در سال ۲۰۰۲ میلادی برای یکبار در عمرش به کابل سفر کرده بود و در سال ۲۰۱۶ میلادی در سن ۷۵ سالگی در آمریکا درگذشت.

Mehr Bano

Afghan Women News Agency

Fifth year - No: 173 - 30 October 2024

سال پنجم - شماره صد و هفتاد و سوم - ۹ عقرب ۱۴۰۳

Labor Strike by Health Center Employees in Herat Due to Unpaid Salaries

Several employees from several health centers in the districts of Herat province have launched a strike in response to the failure to receive their salaries. According to local sources in the province, these employees, numbering around thirty, have been deprived of their salaries for more than three months. They have also criticized the Afghanistan Development and Aid Agency (ADA) and the Organization for Health Promotion

and Management (OHPM) for their lack of attention to their plight, emphasizing that these institutions have yet to compensate them while the public health ministry officials remain indifferent to this pressing issue. The protesting employees have stated that if the delay in their wage payments continues, they will refrain from working at these health centers. The health facilities involved in the strikes include the comprehensive health center in the

Pashtun Zarghun district, the health center in Sang Kotal of the Gholran district, health facilities in the Torghundi community, and the Kashk Robot Sangi area, as well as the comprehensive health center in Rawashan in the Injil district. According to local sources, salaries for over three months for 113 health centers in Herat remain unpaid, and as of now, the relevant public health officials have not provided any comments regarding this situation.

Poverty and the Economic Challenges Facing Women Beggars in Afghanistan

Women beggars in Afghanistan are compelled to turn to this path due to extreme poverty, a lack of job opportunities, and an unstable social environment, with many of them serving as the primary breadwinners and heads of their families. Most of these women come from vulnerable segments of society and, due to the absence of familial or social support, have taken to the streets, enduring harsh living conditions. They not only grapple with financial hardship but also confront social and gender discrimination that leaves little chance for improving their

circumstances. Somaia is a woman beggar who was compelled to resort to begging to resolve their economic difficulties when her husband became paralyzed. "I lost my husband in a traffic accident, and after that, I had no one to assist me. Am unemployed and have a five-year-old daughter who is still a child and unable to. Wherever I went, I couldn't find; even domestic work. Ultimately, I was forced to sit by the roadside, extending my hand in hopes of obtaining a morsel of bread for myself and my daughter," Somaia said. The economic plight of female beggars is

recognized as one of economic challenges, the serious social and as many are driven to

this occupation by poverty, unemployment, and economic instability. Suraya, another woman beggar, spends her days sitting on the streets in search of a morsel of bread. "I do this out of necessity; otherwise, who would choose to sit by the roadside and stretch out their hand in desperation? Thankfully, I do not have a child, for that would only add to the tragedy, rendering them another soul without a destiny, much like their parents. My husband is an addict, and I have not heard from him for months. The harshness of fate and my struggles have brought me to this

point," Suraya said. Women beggars often take to the streets due to adverse economic conditions, a lack of job opportunities, and the absence of social support. They truly embody the economic and social deprivation of a society, driven to this life for various reasons, including war, poverty, domestic violence, and social discrimination. These women typically face significant financial hardships and encounter formidable challenges in securing their basic needs and those of their children. Many are compelled to spend their entire day on the streets in pursuit of meagre assistance.